

[Poul Hartling.]

at den kommer, men det kan ikke skade, at folketinget sætter sit pres bagved. Venstre har peget på dette mange gange, og det er godt, at den kommer. Statens udgiftspolitik må sættes i forhold til hele produktionsudviklingen, det er det rigtige, det er det, som vi alle må stræbe imod, og jeg er tilfreds med, at regeringen vil modtage et dagsordensforslag derom.

Jeg synes måske, at vi ikke rigtig har fået ryddet op efter os i denne folketingssamling; jeg synes, der ligger noget, som vi ikke rigtig er blevet færdig med. Jeg tænker på de landbrugslove, som vi mente nok kunne føres hurtigere frem; jeg tænker på lejeloven, som også ligger; jeg tænker også på de inflationsbekæmpende foranstaltninger, som vi mener man skulle sætte lidt mere fart på. Men det har nu ikke kunnet gå anderledes, det har jeg forstået. Nu har vi i hvert fald lagt en sæd i jorden, så må vi håbe, at det vokser på den rigtige måde, og det vil vi så få at se til høst.

Jeg takker altså for, at regeringen vil slutte sig til vort dagsordensforslag. Det har et klart, sagligt sigte, det placerer initiativet og ansvaret for, at arbejdsmarkedets forhandlinger ikke skal finde sted i blinde, dér, hvor det ansvar rettelig hører hjemme, nemlig hos landets regering. Vi går ud fra, at regeringen også vil vise, at den forstår dette ansvar, det er jo i virkeligheden i alles interesse. Der må også deri ligge en erkendelse af, at man ikke kan krybe i ly bag et råd eller bag andre, som man somme tider har gjort det før. Nu er det regeringen, der skal fremlægge sit skøn i god tid, og heri må ligge, at regeringen ikke kan blive stående ved almindeligheder, hvis indkomst- og pris- og skatteekspllosionerne ikke skal gentages.

Jeg betragter altså tilslutningen til denne vedtagelse som en betydningsfuld sejr for den indkomstpolitik, som vi hidtil i alt for høj grad har savnet. Det ærede medlem hr. Baunsgaard og jeg selv lagde op med nogle af disse tanker i den første debat, vi havde i dette folketingsår. Den tilslutning, som regeringen giver til dette forslag i dag, er en afrunding i denne årets sidste debat, som jeg kan erklære mig tilfreds med.

Poul Møller: Jeg vil gerne takke både statsministeren og udenrigsministeren for de udenrigspolitiske bemærkninger, de gjorde vedrørende NATO-forholdene. Jeg vil især takke udenrigsministeren for den erklæring, han gav om socialdemokratiets holdning over for Atlantpagten i de kommende år; den var jeg fuldt ud tilfreds med, og jeg kan sige, at vi har den samme opfattelse: at vi ikke skal forlade NATO og ikke lægge op til en diskussion om, hvorvidt vi skal forblive eller ikke forblive i NATO, medmindre væsentligt ændrede udenrigspolitiske omstændigheder gør sig gældende.

Hr. Peter Nielsen har været inde på nogle betragtninger, også i formiddags, om, hvilken skattelettelse man kunne have fået i år, hvis vi allerede den 20. august havde accepteret det forslag, som den daværende finansminister, hr. Poul Hansen, fremlagde i merværdiafgiftsudvalget. Jeg tror endda, hr. Peter Nielsen sagde, at allerede i år kunne vi have fået 600 mill. kr. i direkte skattelettelser. Ja, det kan godt være, at et notat af 20. august havde disse 600 mill. kr., men pengene blev jo bare væk undervejs. Vi må ikke glemme, at i vinterens løb har man stået over for at skulle skaffe 500 mill. kr., så der havde altså ikke været nogen penge til de skattelettelser — man havde ædt det provenu — medmindre man ville have haft nogle buketter ud over merværdiafgiften. Det er dog vist ganske uomtvisteligt.

Så sagde hr. Peter Nielsen, at socialdemokratiet ville ikke betale noget for momsen. Det har han sagt mange gange, og han har også sagt her i dag, at dette var det første trin i raketten, der kunne være tale om; så kunne andet trin komme bag efter og tredje trin — og man taler om, at dette var den lille skattereform. Forstår man ikke, at det er alle disse udtalelser — som jo ikke bare er faldet her i dag, og som ikke er faldet alene den 10. maj, men som jo er faldet igennem længere tid fra socialdemokratiets side — det er alle disse udtalelser, som gør os utrygge, for hvad vil så socialdemokratiet, når vi nu har givet dem merværdiafgiften?

Det er til syvende og sidst regeringens interesse, at en opposition stemmer for en ny afgift til 4½ milliard kr. Det er jo ikke hver dag, en regering kan få en ny afgift